

JÉZUS URUNK TANÍTÁSA

2017. november 3.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, mindazokat, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve e mai nap megjelentetek, hogy együtt vegyetek részt e fájdalom, szenvedés golgotai átélésen.

De köszöntöm mindazokat, akik lélekben kísérték el e fájdalom, szenvedés Golgotáján imával, gondolattal.

A mai nap tanítás felétek nem ismeretlen, hisz ezt is már az évek folyamán hallottátok, hogy aki a kevésben hű szolgálként éli az életét, arra sokat tudnak rábízni. De aki nem tudja a keveset megbecsülni, az a hanyag és haszontalan szolga, akire ezután, majdnem úgy lehet értelmezni, hogy semmit sem jó rábízni, mert nem tudja megállni helyét a cselekedetekben.¹

Mert sokan azt hiszitek, hogy ez a tanítás kimondottan az anyagi helyzetetekről szól. Igaz, hogy jelen van a talentum, vagyis az ezüst, amelyet az úr a szolgálaknak adott, hogy óvják vagyonát.

És hogyan tudnak vele (...), hogy még több legyen?

De Én erre azt mondom nektek, hogy igen, a tanításnak ez az első része, de a tanításban, ha felosztjuk, ezt lehet úgy is értelmezni, hogy azt mondod: „Én Mennyei Atya gyermeke vagyok, Jó Jézus Krisztus Urunk testvére, hát, ha már ebben részem van, akkor én biztos lehetek a kegyelemben, a szeretetben, az örömben és a békében? Tehát ha én ezt így könyvelem el, akkor talán már nekünk semmit nem kell tenni és cselekedni?”

Akkor mihez is hasonlítsalak benneteket: a hű és derék szolgálhoz, vagy a hanyag és a lusta szolgálhoz?

Mert a hű és a derék, amit rábíztak, azon nyomban elkezdett vele kereskedni, hogy mire az ura haza ér, még többet tudjon neki nyújtani.

Én, Jézus Krisztus Uratok pedig csak azt mondom: Ha jelen van a kegyelem a szeretetében, nektek is lehet kamatoztatni ezt a szeretetet és a kegyelmet, hogy: „Nemcsak az enyém, amit megkaptam, és nem törődök tovább senkivel és semmivel, hanem megpróbálok úgy kamatoztatni, hogy én megpróbálok azoknak, én, valahogy átadni ezt a szeretetet, ezt a kegyelmet az egyszerű jelenlétemmel, hogy ne csak én részesüljek belőle, hanem megajándékozzam azokat, akiknek épp olyan nagy szükségük van e segítségnyújtásra a kegyelemben.”

Ugye, akkor ti is kamatoztassátok a kegyelmet és a szeretetet.

De lehet kamatoztatni az örömet, a békét, a megbocsájtást, hogy tudjatok felebaráti szeretetben élni, elfogadni felebarátaitokat, és nem pálcát törni felette, és ítélni. Hisz ilyenek nagyon-nagyon sokan vannak, akik

---

¹ Ezen a napon a Golgota utáni ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd a befektetett pénzről* (Mt 25,14–30).

nem törődnek, hogy a másik testvérnek éppen fájdalmat vagy bánatot okoznak. Vagy a szívét egy kicsit megtapossák, megalázzák?

Hisz ezen el lehet gondolkodni, hogy a talentum tanításában, ugye, van az öt talentum, van a két talentum, és van az egy. Aki ötöt kapott, az még annyit hozott, mert igyekezett kamatoztatni azt, amit kapott. Tehát nem ült le, és nem foglalkozik vele: „Hát ezt kaptam, majd ezt visszaadom.”

De te meg lettél bízva valamire. Akkor arra kell ügyelni, hogy „én ezt tudjam kamatoztatni és gyarapítani”. Mert így tudunk egyek lenni a szeretetben; így tudunk egymásra figyelni; így tudjuk egymást elfogadni, érezni a működést a kegyelem szeretete által.

Mert ha csak a kettőt nézed, lehet, hogy azt mondjátok, hogy: „Ó, hát az jóval kevesebb, mint az öt. Talán az a szolga nem is derék, nem is hűséges, hát arra csak rábízott valamit?”

Nem. Hisz mit mond neki ura, mikor azt mondja, hogy:

– Kettőt kaptam, és még kettőt nyertem.

És így felajánlotta urának.

Ugye, az ura megdicsérte:

– Te hűséges, derék szolgám vagy, sokat bízhatok rád. Menj be atyád örömébe.

Ugye, milyen csodálatos ezt hallani? Milyen csodálatos ezt akkor, amikor nektek itt, a földi élet egyszerűségében átélheted a szeretet által, hogy ti is hűségesek és derék testvérek vagytok, és figyelték nemcsak önmagatokra, hanem a felebarátaitokra és a testvéreitekre, össze tudtok kovácsolódni az egyé váláshoz, a működő kegyelemhez. Mert ha ezek így mind-mind jelen vannak, akkor nem kimondottan erről az ezüstről beszélünk, amit a vagyonban a szolgákra hagyott az ura. Ő kíváncsi volt a rátermettségre, ő kíváncsi volt arra, hogy ha több mindent rájuk bíz, akkor hogyan fognak cselekedni. Tehát először csak így, a kicsiben vizsgáztatta a szolgálait.

Ti pedig, a testvérek, kicsiben érzitek először talán a kegyelmet és a szeretetet. De amikor megnyitod a szívedet, csak egy felajánló imához, és amikor gondolatban oda helyezed a felajánlásodat, és utána imádkozol, és ugye, egy kicsit úgy koncentrálsz e felajánlásodra és erre az imára, szinte érzed, hogy átjár a meleg szeretet, érzed, hogy: „Nem hiába imádkozom, nem hiába ajánlom fel, mert eljut a felajánlás, ahova küldöm a szeretet, kegyelem által, mert mi is szeretnénk hűséges és derék testvérek lenni Jó Jézus Krisztus Urunk mellett, örülni a meghívásnak, örülni a küldetésnek a követésben, és örülni, hogy ha valamit reánk bíz.”

Úgy-e, milyen jó érzés, mikor valamit úgy érzel, hogy reád van bízva, hogy neked van egy feladatod, amire figyelni kell, és odaadóvá válni a cselekedetekkel?

És akkor valóban hűséges és derék testvér leszel, s akkor várhatod azt, hogy többet is rád mernek bízni, mert figyelik, hogy szavatartó vagy, figyelik azt, hogy megtartod ígéretedet, figyelik azt, hogy hogyan fordulsz a fele-

baráthoz és a testvérhez, figyelik azt, hogy hogyan tudsz eggyé válni e szeretet által a testvérekkel, és hogyan tudsz szeretettel együtt működni, mert nem az akarsz lenni, hogy „csak én érvényesüljek”, és ha kell, megbántani a másikat, mert akkor ti is ahhoz a szolgálóhoz tartoztok, aki megkapta az egy talentumát, és mit csinált vele?

„Hát ások egy gödröt, és elhelyezem. Majd, amikor visszajön az uram, hát visszaadom, az övé.”

Hányan és hányan gondolkozunk így a földi életben, ugye, a mindennapokban, hogy: „Mit akarjak én többet tenni, adni vagy cselekedni?! Hát bőven elég az, amit kaptam, és én ugyanazt adom vissza.”

Akkor milyen szolgáló is vagy? Hogy is van nevezve?

Te, haszontalan, lusta, akire semmit nem lehet rábízni, mert talán nem tudja megtartani az ígéretét, nem tud figyelni a felebarátra és a testvérré, nem veszi észre, hogy ha megbántja, vagy éppen átgázol rajta?

És vannak olyanok, akik szintén e haszontalan, lusta szolgálóhoz is tartoznak, akik szeretik a másikat kihasználni: „Hát csak én érvényesüljek, én kapjam meg mindazt, amire szükségem van. Mit törődöm én a másikkal?!”

Hogy a másik talán éppen aggodalmaskodik, vagy talán éppen szívből, őszintén imádkozik, felajánl, és talán éppen számomra kéri a segítséget és a kegyelmet? De én nem foglalkozok vele, mert én az vagyok, hogy csak én és én legyek.

S akkor könnyen megkaphassa ezt a jelzót, hogy: Haszontalan, lusta szolgáló vagy, akinek éppenséggel, amit odaadunk, azt azért megbecsüli annyiban, hogy ugyanannyi vissza is kerüljön.

Tehát, mondhatod azt, hogy kért tőled Atyám vagy Én, Jézus Krisztus Uratok csak egy imát. Az imában azt mondod: „Hát én elmondom a fő imát, a *Mi Atyánkot*, és úgy érzem, ezzel befejeztem. Hát csak nem gondolja, hogy majd még ötöt hozzáteszek? Hát az kicsit sok lenne.”

Tehát ezen el kell gondolkodnunk, hogy milyen testvérek vagyunk e meghívásban, e szeretetben és e küldetésben, hogy hűségesek, odaadók, akire rá mernek bízni feladatot és dolgot, mert tudják, hogy cselekszik körültekintően, vagy pedig az vagyok, aki hanyag és lusta, és nem törődök senkivel és semmivel, csak én érvényesüljek, nekem legyen meg minden, ha a másik testvért megalázni, átgázolni kell rajta, hát nekem az sem nagy probléma, mert meg tudom tenni?

Csak mikor ez visszafelé fordul, és visszafelé kell átélni és megtapasztalni, akkor döbbenünk rá: „Ó, hát ez nem egy jó érzés, ez megbántja lelkünket, szívünket, egész lényünket, s ezzel nem tudunk kialakítani semmit, amire szükségünk van. S akkor nem tudom felismerni, ki is a testvérem, a felebarátom, kivel tudom összekötni az életet, kivel tudok együtt imádkozni, kivel tudok együtt felajánlani, ki által tudom a működést elindítani, hogy

működjön bármi, ami körülvesz. Mert igyekszek hűséges lenni a derék szolgában”

És akkor boldogan mondhatom: Menj be Atyám örömébe, hisz sokat bízhatok reád, a sokban tudsz bővelkedni és gazdálkodni.

Mert ugye, hogy van a tanításnak, mert ezt a tanítást lehet szinte négy részre osztani, mert az első három legyen, csak például, az, amikor megkapták a vagyont az ezüstben, a negyedik legyen az, amikor megérkezik az úr, és hogyan kedveskednek, és helyezik vissza mindazt, amit kaptak.

És akkor van egy, mondhatjuk, egy ötödik rész is, ahol hogy is van mondva?

Hát, ha tudod, hogy kemény vagyok, ott is aratok, ahol nem vettem, és ott is szüretelek, ahol nem ültettem, akkor egy kicsit másképp kellene átgondolni az életünket. Hát, igen, Atyám gyermekei vagyunk, úgy-e? És Atyám tud ott aratni, ahol nem vetett, mert megnézi a testvéreit a gyermekében, akik Hozzá tartoznak, akik eljöttek e földi élet-, vendégéletbe élni a szabad akarat cselekvésében, és mégis úgy élték életüket, hogy nem szakadtak el attól, akitől az életet kapták, a kegyelmet kapták, akitől kaptak, hogy nekik is hogyan kell cselekedni a talentumok által az ezüstben? Vagy megpróbál az egyszerűségében élni, mert az Atya megnézi az Ő saját gyermekeit, összegyűjti még onnan is, ahol talán nem vetett, de aratni tud, mert elindult a változás útján, a felismerésben, a küldetésben, a mindennapi imában, a szentmisén való részvételben. Akkor arra már, ugye, szükség van, mert az már nem vész el, ez már gyarapodott, mint a talentum. S akkor neki helye van a többi testvér között.

Fontos, hogy ezeken elgondolkozzunk, hogy milyen az életünk, mert a hanyag, lusta szolgálta mellett még az is jelen van, ugye, hogy mit mond az úr:

– Hát vegyétek el tőle azt az egy talentumot is, és adjátok oda annak, akinek tíz van, hogy az hadd bővelkedjen. Mert már azt mondtam, sokat bízok rá. Hát akkor ez volt az első, amit megkaphatott, s ezzel már elkezdheti megint a működését a szeretetben.

S majd utána jön a többi.

Mert akinek van, ha csak a kegyelemről beszélünk, mert, ugye, a kegyelmet megkapja mindenki. És hogy ha megnyissa szívét, és befogadja, akkor van kegyelme. S akinek van kegyelme, annak még adhatunk. De aki úgy éli az életét: „Hát lehet, hogy van kegyelemem, de nem fordítok rá időt, energiát, szeretetet, megbecsülést.” Hát, ha elveszik, lehet, hogy észre se veszi, csak mikor jönnek a problémák és a gondok, akkor döbben rá, hogy: „Nekem is volt szeretetem, nekem is volt kegyelemem, én is tudtam, hogy mi az az élet, ha küzdeni is kellett, mert tudtam, hogy valaki figyel, és valakire én is figyelhetek és számíthatok.”

És akkor nem azt mondja, „hát vegyétek el azt az egyet is”, mert akinek van, annak adunk, hogy még több legyen, és bőven gazdálkodjon, és akinek

ez a kicsi volt, azt is elveszük, hogy neki semmi ne maradjon, hisz nem érdemli meg.

És akkor mit mond még az Úr? Mert még ezzel nem teljesen büntette meg, hanem azt mondotta:

– Fogjátok meg, és vessétek ki a külső sötétségbe, ahol félelem veszi körül, és sírás és fogcsikorgatás részeseivé válik.

De innen is ki lehet jönni, ha egy kicsit önmagunkba nézünk, ha helyre tesszük hibáinkat a küldetésben, ha elfogadjuk a felebarátainkat és testvéreinket, ha megpróbálunk velük együtt élni a mindennapokban, ha tudunk szeretetet árasztani, és örömet sugározni, akkor mindjárt érezzük mindazt, ami van, s ami körülvesz bennünket.

Fontos, hogy érezzétek a kegyelem szeretetét. És akkor ez a mai csodálatos tanítás a példabeszédben – ti, remélem, nem úgy könyvelitek el a jelenben, mint mikor adtam, és többen a nép sokaságából, a farizeusok közül azt mondták, akik, ugye, csak magukra gondolnak, hogy: „Kemény beszéd!”. Mert magukra ismerhettek. El tudták ők is dönteni, hogy mi melyik szolgasorba tartozunk: az öt talentumoshoz, a két talentumoshoz vagy az egy talentumoshoz.

Ez mindig arról szól, hogy ki hova tudja magát besorolni, mert azért a Lélek ajándéka, a szeretet kegyelme és az öröme megerősít benneteket annyira, a fénysugár felmelegít annyira, hogy be tudd határozni önmagadat, hogy hova tartozol, és meg vagy-e ezzel elégedve, vagy szeretnék ebből kilépni, és egy kicsit tovább menni és cselekedni, és figyelni és segíteni, hogy még jobb legyen az összképünk e kegyelme által a felebaráti testvérekben.

És akkor ez a tanítás valóban megadja számotokra a kegyelmet, az örömet, a békét, a szeretetet, a türelmet, mert a felismerés elvezet mindezekhez, hogy érvényesülhessetek, és akkor már úgy érzitek, hogy: „Igen, az öt talentumunk már tíz lett, tehát ennyire erősek vagyunk. Már nem vagyunk egyedül, és van, kihez fordulhatunk, és kik segítenek akkor, hogy el ne bízzuk önmagunkat, hanem maradjunk meg a hűséges, derék szolgatestvérek mellett a működő kegyelemben, a mindennapokban.”

S ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által az áldás e példabeszéd tanításának jelenlétével, hogy Én nem azt mondom rátok, hogy Én most megajándékozlak benneteket öt talentummal, és gyűjtsetek még ötöt, hanem Én árasztom nektek a kegyelem által a szeretetet, az örömet, a békét, mert ha ezek bennetek vannak, s elkezdenek működni rajtatok és bennetek, akkor ti is tudtok gyarapodni, és hűséges szolgává, a testvéri felebarátban, válni a felismerésben, a küldetésben és a követésben.

És így áradjon reátok a Szentlélek áldása a fénysugárban, hogy öleljen át, melegítsen fel, hogy könnyebben felismerhessétek mindazt e tanítással, ami ma e ajándékban felétek áradt, hogy megerősödjete, és gyarapodjatok.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme e meleg fénysugárral öleljen át benneteket, melegítsen fel, hogy érezzétek, hogy az élet szép és csodálatos, csak benne meg kell találni helyünket, és ha néha küzdenünk, a küzdelem azt mutatja, mint ahogy a talentumok gyarapodtak, hogy ti is így gyarapodjatok bölcsességben, békében, örömben, szeretetben, hogy a kegyelem erőt adhasson mindehhez, hogy ez által el tudjátok fogadni mindazokat, akikkel testvérek vagytok e jelen mindennapjaiban.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!